

D I I V A N

Ivar Sild

Ivar Sild

Diivan
(üheksas raamat, luuletusi 2007/2008)

LauaPealne 2008

Kaunistas Erni Kirss

© - Ivar Sild, 2008

SISUKORD

HÄÄLED SOHVAL

- 9 Ajaluule kampäkk 01
- 10 Hiiumaa tuuril 004 – Enne saarelt lahkumist
- 11 Moesõnad 02 – Internet
- 12 Hääled sohval
- 13 Sõltuvus
- 14 joogakaru vehkleb hommiku TVs
- 15 nii väga ihkab jääväljadel kaisutust
- 16 istume diivanil sõrmed tulised
- 17 peitumise paiku napib
- 18 diivani dimensioonides me rääkida saame
- 19 mõnikord keerutab kummalisi tuuli
- 20 kušett kiuksub ja kigiseb
- 21 Olgu alasti

LEPPIMISE OHT

- 25 Ajaluule kampäkk 02
- 26 Hiiumaa tuuril 001 – Olematud jänesed
- 27 Moesõnad 01 – Võõrandumine
- 28 Kuidas alanduda
- 29 Võimalikke sisendusi
- 30 Kuidas hävib õilsus
- 31 mõnekordne kalk ja õudne
- 32 Väldi ausust enesega
- 33 Andke tagasi
- 34 Toiduahela tipus ei ole õiglust
- 35 Leppimise oht
- 36 kas sa oled näinud maailma
- 37 Loosungid ja loitsud

MA EI RÄÄGI TEIEGA

- 41 Ajaluule KP 03
- 42 Hiiumaa tuuril 002 – Oletuslik torm
- 43 Moesõnad 03 – Liiklusennetus
- 44 Kalevipoeg ja laevad
- 45 pissin end täis olen
- 46 Minu muusika
- 47 Loobudes libust
- 48 Müük
- 49 ma ei räägi teiega
- 50 JI-sarja jätkumise ood
- 51 ta toob mul kolm kuuseriisikat
- 52 ma uskumatult muskulatuursena
- 53 Tühjus 01

PÄRAST SEDA

- 57 Ajaluule KP 04
- 58 Hiiumaa tuuril 003 – Iseendaga rõdul
- 59 kahvatu põlv kumab läbi
- 60 koorinud kirbed koored
- 62 ma ei ole su sündimata laps
- 63 Ootaja
- 64 Apokalüptiline suhe
- 65 Romantika
- 66 Vasakule ära
- 67 Pärast seda
- 68 Soonte vahel
- 69 kuuvalguse all on kasse
- 70 me ei tantsi me ei anna lõuga

Häaled sohval

AJALUULE KAMPÄKK 01

ilusat vägivalda pole olemas
hakkajate mürkade rünnakud ühe Helme juures kiidetud
miks ometi peab kodumaa ja pere
tähendama muusuguste seinte vahele peitmist
nii nõrk on usk enesesse
õppige tundma armastuse põlvkonda
hipililli ja homolillekesi
õppige ometi ära looduse seadused
mustmulla sööjad pole viletsamad punamulla õgijatest
paas pole inetum graniidist
ent on olemas sajandid on olemas kombed
iga viimnegi põlvkondade pühakirja tambitud
kes rikub on saamatu ullike või tont
kooljate kahvatud hirmutavad näod on justkui
võtnud ära südameist julguse
millest ometi arg veri alguse saab
kas igahommikusest grammi mõõduga porgandisalatist
või joontesse sätitud mööblist
äkki nõukaaegsest sõduririhmast vaskpandlaga
mida isa liialtki kippus lapse pepul tantsitama
kas kõik vägivaldne alguse saab pereväärtustest

HIUMAA TUURIL 004 -- ENNE SAARELT LAHKUMIST

janused poeedid Heltermaa kail
makstud on sendid ja vampiiriveri
hinge taha pole muud jäänud
kui eneseuhkus värsiklades
ja paar praami pääset
kas siit pääseb või mitte
pole oluline ega ilus mure
unustada kogu looming
tähtsaim on ammugi jooming
tuikab ja valutab aortide takka
kisub viimast udu kopsudest Väinamerele
Leedo laevad käivad tundide takka
nõnda siis edvikud Heltermaa kail
ootavad laeva
valget või peamiselt liikuvat

MOESÕNAD 02 -- INTERNET

vaikides liigun üle särava maastiku
võõbatud väljenduslikes toonides
iga mikromeeter paljastab kellegi löögid
iga kuluv mikroaeg annab silmale löögi
kui ma vaid oleksin lind
vaikides liikumatult üle helendava ekraani
telerist võib hiljem tellida *visiini* et vaadata kauem
peaaegu võtaks ulmefilmi maailma
et juhtmed on seljas ja reaalsust pole
olen mingite nullide ja ühtede ohver
aga silmad ja aju seda tegelikult ei erista
nullid ja ühed on alati midagi enamat
ei kahetse seda psühhotroopiat
ei põlga oma nõrkust
reaalsusega kokkupuuteks on nahk
liiga õrnaks kulunud anti-bakteriaalse seebiga
silmad pole päikesevalgusega harjunud ja kõrvad inimkõnet
otse kuulma
otse koos hingeõhu ja hammaste kriginaga
arvutiventilaator töötab vaevu tajutavalt
ketas harva kriuksatab
päris maastike kauneimad toonid
on siinsamas
seina akna ukse taga
aga võimatu on võtta klahvidelt sõrmi
plastik nahaga suprkleepjalt sobib
www@http://error404
ehk võimalikus tõlkes
010101010001111...

HÄÄLED SOHVAL

kes ei tööta see ei söö
keegi karjub mulle kõrva
raadio sohva kõrval lillelual
jäänud jälle juhtmesse
üha rohkem otsin ennast
vabandan ehk töotan tühja
sestap ma ei söögi
materialistlik vanasõna
näitab raha tähtsust tänapäeval
tasuta lõunaid pole
ent küllap on tasuta vaimupiina ja
töödki
väriseva käega rehman kõigile
tulge ja lugege poosetamist
poetage sendike kaabusse
ah ei oskagi
lugeda
no võin ju esineda ka
tegelikult pole kurta midagi
kes ei söö ei tööta ka
küllap õhust armastusest elan ma

SÕLTUVUS

meie majad on küllastunud
nagu füüsikatunnis näidatud soolvesi
lisagem soola nagu laenusid
ja peagi on seda liiast
kes joob selle ära
kes mürgitaks oma aias puud
vaid väliste süsteemide
füüsiliste ja keemiliste valemite pörkumine
määrab siinse stagnatsiooni
lauldava marseljeesi tooni
veel hõiskame varsti itkeme
kuidas saaks oma truud koerapilku panna hundilikult
kisklema
kiskuma liha pekise pörsa ihult
kuidas päästa hinged orjusest
liiga kindlalt koputab uksele
jumalanna Fortuna et võtta tagasi küllusesarvest kukkunu
kelle kodukolle on Hestiale pühitsetud
see vast pääseb odysseiast
muud rännaku taaskord aastaid enne kui rahu saavad
räbalates ja võõrana ükskord saab saabuda
õnnelikesse sadamatesse
ka sellesse tähtsamaisse
ja tarkus on pööranud selja
ei aita keegi kui kuulda ei taha oomeneid
joogem siis merevett kui jõge põlgame
surgem hirmsas palavikus
me targemalt ei taha ju valida
oo Athena ma nutan

joogakaru vehkleb hommiku TVs

ekraanilt langeb kiivast ja sädelevat udu
pimestab vaikselt silmadesse peitunud
pruuni peegeldavaid kristalle
paneb kihelema nina ja kurgu
nendes nõndapalju rahutust et olla
mu küljes nad ei taha
topivad koidikusse oma aistinguid
joogakaruga koos sirutuvad päiksesse
puhivad ähivad
nagu mind polekski ne küljes
etteteadmisesest räägivad futuristlikud teadlased
eluõpetusest tagurlikud religioonid
raha kraabivad kokku nad kõik
ma ei viitsi oma käsi sirutada
et ka küüsi taha ajada
juhtub et koperdan
mida leidsin
terve krooni
ei viitsi üles võtta
joogakaru ei ütle millest elada
vehib seal makimusa ilgub taustaks
tiss iis löö ööö ööv
tissis lööve
kisun aukudele kardina ette
hetkeks ilm mattub
tihke ja turvaline pimedus
kõht koriseb
rohelisest teest ei piisa
ihu tahab üht mina
ühtumist vaimuga
minuga kes magab vanal kušetil

nii väga ihkab jääväljadel kaisutust

tuline algus sõge idu ja võsu

väsinud kingad varakevadises poris
muud rõivad istuvad pargipingil
keskel kangaid inimihu niutsub

veel linnud ei laula päike kahvatu
ilm ehmununa ootab mis tuleb kes saab

vaim pole ärganud märganud
vallatut kirge puuoksal
kevadest sooja ja südamest vallatud
 tardumus kui härmgi ootab südapäeva
 et siis kaduda korraks enne ööd
 veel pole ta andunud viljakuse altaril
 kõhe on kõhnadel noormeestel
 kõhedam nugasaledatel neidudel
 tarkust koos lõdiseda pole

veel linnud ei laula päike kahvatu
ilm ehmununa ootab mis tuleb kes saab

pargipingi seljatoel kuiv ja soe
mõni hetk pärast minejat
päike otsib ihusid et joovastada

aga ükskord kallistavad nad niikuinii
tõdes vanamutt paarikest piiludes

istume diivanil sõrmed tulised

kübertroonilise koeraga lajatad mulle
istume diivanil ja haugatan sulle
pole otsinud netist täna uusi uudiseid
pole leidnud telerist seitsmeseid uudiseid
pole midagi teinud oma vikerkestade kulumiseks
et plinkivad bitid ja luxid mu närve ei sööks
õhkasin täna vaid talvise kuu poole
tulid hommikul voodi et ärgata su kõrval
tulid ärgates siia et juua üks kohv
ja oodata kui lajatad mulle sa küberist koeraga
sulandun tasamisi diivani kattesesse
sulandun mustri jäänustesse ja aastate saasta
olen üks ainumas
su ainuke kõrv
haugud ja urised mulle mis iganes soovid
silmad na veidralt sul plingivad
resolutsioonide taktis
kuvad mulle pilte paremini kui ulmefilmis uurijad
ma maigutan ja haigutan
sest öösel oli suur ja sinakas kuu

peitumise paiku napib

pelu asemel leida võib teise

tuul ajab vahtralehti raudvarbadesse
aianurgas terve kuhi üle ei näegi
pooled pruunid ülejäänud erilised

ilusad ilmad lubavad
istuda üksikuis paigus

oled kuskil mina ikka siin
ei riisu hing ei luba kõdu võtta
muld peab kosuma kui mu vaimgi
järel jookseb kuhugi riisikate alla
hajameelsus kratsib kuklas silmis
õrn vihmäsagar pühin ära kõik
kiirte tagant tõuseb kalkus ja rahu
külmad on üksinda voodilinal ja aed
teab millal jõuad jõuame koos

ilusad ilmad lubavad
istuda üksikuis paigus

lõpetades päevapoeesiat rahus aimub
tuled siis kui kell on löönud vaiksemaks
mässava mere vihma tuule ja minugi

koos või eraldi üksi ikka
peidus või nähtaval rahu ka

diivani dimensioonides me rääkida saame

ligedaks kulunud ja higise vakstu najal
ihud roosad või suvest hoolimata kaamed
jutustajatel polevat ürgset jõudu
jutustajad pärast keppi kirjutama ei hakka
kust nemad seda ometi teavad

mõnikord keerutab kummalisi tuuli

puhuvad vaimu virgeks ka keskpäeva lõõsas
kõik aknad on pärani
diivani nahk tahab kõrvetada selja
aga püsti olla ei suuda
ja siis äkki lipsabki kuskilt see päästev mõte
ühest või teisest aknast
vahel koguni paar tükki korruga
jätab mõne huvitava kingi
vahtkummist orava või ristikeina lõhna
rahvuskala leha
kulun`d luua keha
kauneimad tuuled heitsid me diivanil`
tulipunase lillekese

alati on tõeks läinud seegi
et vaibub see lõõsk ja vaibub see päev
kingitust hämaras rohkem ei näe
valguse filtris virtuaalne või
digitaalne või fantaasia
põrmugi neist järele jääks

kušett kiuksub ja kigiseb

raksub ja ragiseb

(lugeja otsigu muude konsonantidega sõnapaare)

on lõppematu iha idiootsusest vabanenud

mitte minutitki apaatiat kahe tudengi tiirases soovis

järgi jäänud on kiim on kuum on zuum

mis võib-olla filmiks kalleimat pornot siin kaasikus

nugasaledate ihude mäng kärbuvad lihased

paisuv laupäev te kuulsite õigesti

intelligentidelgi iha on elada välja

mõnusa mängu ja imeliku ideoloogiana

kušeti hääliitsustel pole tähtsust

OLGU ALASTI

kui sa tuled siis
silmad olgu alasti
kui sa tuled ära mind kaeta
kuri silm kuri süda mu peale
tuled
istu pingile õdusas pargis
mu kõrvale
naudi vahtra ja pärna
unustamatut vaikust
varju
lase olla neil kesklinna autodel
ja matsuval tümpsul
eelmisest sajandist
kui tuled
siis näed et loodus
võib olla üsna meie juures
väikese pühapaigana
ilma keskel
linna keskel
tuled ja näed
ma polegi enam paha
aga puu oli ammu püha

Leppimise oht

AJALUULE KAMPÄKK 02

mööda ihu jooni
piiritletuid ja kindlaid
vahel veidi värinast pehmemaid
liigub alla
mõtlete energia või tšakrad
ei liigub alla mööda ihulist ilma
sellesuvine kauaoodatud vihm
viib kaasa high ja saasta ja moraaligi

mööda taimede siivsaid lehti
liigub üles
mõtlete klorofüll
ei ikka vesi
puhas selge ja veidi saastatud ilmaavarustes
liigub sooni mööda üles tuues
kergendust kuivanud rakkudele
puhudes tolmust puhtaks kõik avad
kinkides boonuspaketiks kiirituse ja raskemetallid

mööda piiritusi liigub ei liigu
mõtlete info või tarkus
ei hoopis tahe
olemas olla
nähtud olla
peidus olla
olla olla olla elus
sest saasta varjata ei saa
tuleb lihtsalt enesesse imeda ja see ilmale tagasi anda
uute ja huvitavate ainetena
sisimate freudistlike painetena

HIUMAA TUURIL 001 -- OLEMATUD JÄNESED

Tallinna jänestest
olen kuulnud ainult head
pidavat meenutama mõõkhambulisi
neid lastakse päris kuulidega
vahel makarovi padrunitega
TT ta ta taa
unes sattusin tänavale
võõrale ja tühjale
küsisin üksikult onult üksiku posti all
kus teil siin jäneseid lasta saab
meil siin Tallinnas
jäneseid ei lasta va barbar
saad sa nüüd aru
jäneseid on helged ja head
jäneseid öösiti silivad pead
jäneseid ei ole ansambel
jäneseid ei ole Laine ka

MOESÕNAD 01 -- VÕÕRANDUMINE

vaikides lugulaulude kannul käin
püüan müüte mida kellelegi pole tarvis
surnuid ei armasta
elusad on savi
voolitavad
võiks ju ka klaperjahi korras neid püüda
ent siis vaibuksid müüdid sõnatuks
ja miski ei aitaks mina-pygmalioni
kokku korjatud laiali laotatud
ekraanile bittide mustrisse sätitud
inimesi ei näe
kapseldun oma majja aeda
taeva ja netiavarustesse
kapseldun kui viimane vähiravim
või pärlikarp
moodsamalt öeldakse võõrandumine
eriti kui kellegi maha lööksin
võõrandun koos narkarite ja poliitikutega
häbi mul olgu
raamatut ka sest ei kirjuta
sest annotatsioonid kui kaselehed on täitnud aia
mu pea
kõik romaanid räägivad võõrandumisest
keegi ei küsi kui sotsiaalne loom
sooviks sapiens olla päriselt
tahaks päriselt suhelda elavate inimeste
mitte müütidega
mitte kapslitega
mitte narkarite või poliitikutega

KUIDAS ALANDUDA

mu poosist jäik morbiidsus
sulab kiiremini
plastmasspudelist lõkkes
olgu mu parima sõbrana teil taipu
tõsta mind päiksekildeist
ehitet troonile
annan alandlikuna järgi kõigele
mis tundub olevat parem
rangelt kalgistunud rahest lagendikul
nõdra putukana varjuksin kohe
ilma suurima kobrulehe alla
ja suudleksin tundlatega te higiseid jalgu
pole jaksu olla ilmakatus või kõrgeim
ehkki morbiidse poosiga see õnnestuvat näib

VÕIMALIKKE SISENDUSI

kõigepealt annan ära demonlikud mõtted
need kirgedest moonutat kui koidest näritud kampsun
seejärel heidan peale kübeke mürgist pesupulbrit
et põlemine täiuslik saaks

loidab sinine leek keset puhtust hetkeks
ette valmistab mind ilma pikaks retkeks
hinge kuhugi kus pole kurjust jäänud
leida ülesse veel aju nõrgad käänud

vaiksed ja kodused mõtted lükkan kokku
vahel tolmuharja vahel rehaga
kui hing sügislehtedega väljas tormab
piisab vihmast ja tuulestki
majaseinte vahel on tarvis pedantset korda

maru meeletu on ihu võtnud endal
tõves tantsimas ja rütmis taevas lendab
kuidas saaksingi veel ennast kinni püüda
sooviks ainsamaks kui lapse suuga hüüda

nüüd olen lõpuks kõigest tühi
edasi on ise kõik nad läinud
nagu laevad nagu rotid
tajun vaid üht suvelõpust jäänud võilille seemet
mis sellest kasvab mina ei tea

kohe lõppemas kõik pöördumiste pelu
peaksin ärkama ja alustama elu
hõljun maa ja taeva piiril pole ootust
rahu midagi ei ütle selles pole lootust

KUIDAS HÄVIB ÕILSUS

kuidas ka ei tahaks
loomusundide filosoofia järele
võtta kuskilt viinamarjakobarat
ja sest kord õilistavat veini saada
Dionysusena olla ilma vägevaim
kui helendav pauk ja rõõmutooja
valguda vallutada maad
tahaks hoida nõtkelt päikese poole kobarat
et too sillerdaks kastemärgadel marjadel
kui mingi muskaatveini pudelisildil
aga neid marju vaat pole
põldmarjadega juba ei vehi
väädid kriimustavad käsi pealegi
mingit nõtkust ega ilu
ja misse ull üleüldse sial aias piaks vehkima
küsib naaber
tühielulist looma endas ajan taga
päikest teretan lihtsalt viipega
ma pole ju ometigi jumal
filosoofiat ei adu niisamuti
söön marju ja olen vait

mõnekordne kalk ja õudne

peidab endas üht poeesiat

külm on põhjamaa luule
hillitset kujundis õhudas rütmis

filmiefektselt valjenenud lehepööris
kriibib kõrvadesse krammid torkab augud
ei kannata heli enam linnast pääsenu

üle kareda asfaldi kõha
hiilib mantlipõue julgelt
koputab kopsule vapustab vaimu
 nikotiin egiptimaale
 lendus maksumärgistet
 pakis ja pakisupis
 pole hingata
 pole jagada
 ainult magada

külm on põhjamaa luule
hillitset kujundis õhudas rütmis

veepiisk kukub terve igaviku
järeludust tekib tähine saba
kuuvalgus kukub vihmas puudelt

vaikus on õudne müha on jube
kõiges hirmutavas on kirjutet read

VÄLDI AUSUST ENESEGA

täna siis olin aus
miks peab inimene sellist julmust taluma
isegi kui piinajaks ise
kas poleks ausam sõjaväekopterina rünnata
kõike elavat mis pole uu es aa
või hoopiski salaliku kassina sisalikku närida
närtsinud lillena surma levitada
iga pisimgi välgatus
miraažilisel järvel
oleks rohkem päike
kui lõputud kraadid tema pinnal
inimene ei saa üleelada iseenast
kuna pole enesele selleks osanud iialgi jõudu võtta
pole jõudu võtnud ka taevas
või kassid
või kopterid uu es aas
aga nemad pole ka inimesed

ANDKE TAGASI

jäigalt surub mingi materjal minu kõri ümber
ta ei lepi et ma zombiks ei taha
loodab mind lõplikult tappa
pimedus pole mateeria
on esoteeria
mis võtab mõnu elamise mängult
surub kuhugi köökus vormi
voldib ihul kokku rasvaraasud
parima kuumusega triikraudki neid enam välja ei silu
q10-st rääkimata

ma tahaksin olla filosoof
külma kõhuga võtta vastu Tartarose pimedust
ja kummardada Hadesele
et lubab mul näha ennast vähemalt varjuna
mõni loodu ei ole jumalik
sündinutest rääkimata
kõik nõrkused takerduvad sellesse varju
ent headused hane selga vesi
Styx vast jääks kui temasse lastaks
ent pole kombeks sanatooriumid siin vallas
ma ei tahagi teada mis on kombeks
kuidas peaks ristama käsi
kuhu keele alla panna münt
mille Charoni lehkavad sõrmed kougivad
seda võiks praegugi tunda

nii väga ma nüüd ka elu ei armasta
et päevadest läbi tukkuda ja leida kaunidust reede õhtus
seega andke üks elektrišokk
või kümme
äkki mu frankenstein'lik loomus ärkab jälle kannatama
kas või piibliraamatu masohhisti moodi
kannatada teiste omi
ehkki kergem ei saa sest kellelgi

materjal müstiline esoteersus
kuuvalgusniitidega brokaadiks moondub
tehislikuks kui mu aju
ühiskonna kokku pandud
elust lammutatud tõde

andke tagasi see loomulik lollus
ja ma tagastan kübertroonilised vidinad
mis lasid olla kiirem tõhusam
majanduslikult äratasuvam
elajalikkude ürgset ebastabiilset inimest tahan tagasi
seda tarbetut

TOIDUAHELA TIPUS EI OLE ÕIGLUST

miski kisub käest juustutüki
peenes prantsuse restoranis
käppade vahelt püütud hiire
pilk on tuhmunud ja tähelepanu null
võtkem tõdeda mu armsad loomad
siinpool ja säälpool toiduahela müüri
seega ajahetkes polnud toitumine tähtsaim
luksust ei saa lubada kui tahad ellu jääda
rohusööja rada pole parim rohule
pelgumine julgetele
ulgumine tasastele
loomadele pole antud kloostreid
vastikult hea on olla inimene
süüa teisi ilma hirmuta
tihti ka himuta
ülemaks kui hõbevara
kallimaks kui kullakoormad
tuleb toitu lugeda
on pekikiht on talveuni ja soojus
on pekikiht on kel jõud sel õigus
inimesel pole väledaid jalgu
teravaid küüsi ja hambaid
pole tiibu ega täpsust
inimesel pole midagi
ometi sööb ta kõiki teisi
kus on õigus kus on loomulikkus
kes sööb mu tarbetu aju
või treenimata ihu

LEPPIMISE OHT

lõpetan vagatsemise ja vandumise
tohletan vaikides kasekännu veeres
ühekski võluks pole enam jõudu
tahan tarduda ühes viimse paigaga
lumi tuiskab mu ihule ja paneb veenid vaiki
arterid ahedamaks külmuvad
peaaegu ei tunnegi tihaseid nokkimas nahal
tema aga endiselt on soe
askeldab päikese rütmis ja elab
aeg on nõnda kiire et pole aega
soendada teisi
pead haakima
oma konksus sõrmed teise värvli vahele
kübetki headuse soojust kiretusse hinge
kübetki kirge stagneerunud ajju
millal ometi unustasin end
millal jätsin hooletusse selle vähima
elava vaimu minus
õnneks keegi aru ei saa
et elu on vaikselt lahkumas
näitemäng ja kassikuld
parimas teatrikoolis karastunud miim
kahvatus grimmi juurde käib
alles on vaid kübeke teistest
killuke tähtsamaist teisest
see päris lõpuni ei luba
peatada voogu mis looduselt antud
kasekänd surnultki soojem
kui käratsev mina

kas sa oled näinud maailma
tõelist või tõest läbiimbunut

on keegi pähklitangidega
ninast haaranud
ninapidi vedanud
üle lävepaku
näoli maoli porri
visanud su üle ulgude tulnud ihu
peenestanud ajud
labastanud kihu

oled sa näinud seda suurt ja üllast
seda ülla-ülla hetke
hetkilist retkilist
Retke teelist Mustamäelt
alla kõndimas
ütlemas
olen su tädi
vanaema ja kassikaka
uhhuuu
metsas hõikleb kassikakk
ma Tallinnas ammu ei ela

oled sa näinud linna
õelat või õest läbiimbunut

on keegi tangidega
kuklast haaranud
kukaltpidi vedanud
üle selle tupe
silmini kõrvuni uputanud verre
visanud vanni koostulnu keha
peenestanud rakud
otsides surma

oled sa näinud
tõelist teisikut sinuga koos
ronimas
üle ulmade ja ulgude

oled sa oled sa olnud nabanööriid
kaksikuga

LOOSUNGID JA LOITSUD

andke mulle kirvest
andke mulle sigaret
pange halud aegsasti ahju
kärva kirvest mees
(erandikinnitajana ka naine)
kõrvetaks veidike te roosat ihu
seda euroopalikkuses pekistunud ja õrna
kui kiire hakkab siis lükkame lihtsalt ahju
rääkimata kõöginugadest loata relvadest
kõik on üsna paslik teostamiseks uut programmi
meie nii pühaliku aja uued loosungid
ahju kärva maha piinle
on niisama normikohased
kui lembeväljendid
retoorika ent lubab kõike
võltsida võib tundeid kui sõnumeid
(tõesti ei kõnele sms-st)
Platon võiks rõõmustada
hea uus ilm elab ideede ja virtuaalia ruumis
kõik tundub nii dramaatiline ja vaatamisväärne
püüneline näitemäng vaid janusele silmale
millelgi pole kaalu
isegi mitte telerümpadel ja statistikal
vast siis tekib kaal tõsidus ja reaalsus
mis pole enam ideeline või idealistlik
kui keegi oma pesakonnast kaob
nagu jänesepoju viidud rebase hammaste vahel
või tihasemuna mis kõutsi hammaste vahel koju jõuab
või joodiku rataste alla jäänud sugulane
või kakluses hukkunud sõber
või
püüneline küüneline on siis kohal korraga
kui ristiraamatu kuulutat metsaline
aga tagasi ideedesse enam ei saa
kui need nõnda kohutaval moel ärkavad
meie ent lubame ja lausume
levitame loosungeid ja surmaloitsu
oma küünilisel moel meil häbitunnet pole
miks peakski kui kõik teised ju ka sõnuvad
arvamus on pühim asi tagajärg on ohvri kanda
ainult siis kui oma pesakonnast
(tõesti et ma nüüd ei sõnunud ära)

Ma ei räägi teiega

AJALUULE KP 03

kõrghetked
kellel möödas kellel tulemas
inimloom rügab ja rüüstab
sõnnikumardika või sipelgana
ületab konarusi ja männiokkaid
ilu pole muud kui leksikonis vohav seletus
elu täidab ralli
WRC Formula edu ja preskuralli
kaks on teleris ja radioolas
kolmandale hingepalvust pähe määratakse
pärast kõike rallit hakkab öine maraton
voodis sajameetri sprint on tõelus
higiste kehade uinumise hetkel
meenub mõnelegi
jäigi presku taas panemata
küllap tuleb toita veelgi rohkem suid
veelgi rohkem töid ja nendeks kuid
inimloom rügab ja rüüstab
kui vaid meenuks veel
mil mässata sai
mil oldi kõrgel ja hetkes

HIUMAA TUURIL 002 -- OLETUSLIK TORM

kuu külmast udust
tõuseb laidudele keegi MINA
täis suuri ja pööraseid tundeid
nagu silohoidla suve lõpul
algul on vaikne hirmust tardunud hiir
hiljem mõurab valjemalt
kui suudab oraatorist poliitik
kuu külmast udust tõuseb kirgi
paneb raudu kogu ilma jalad
sunnib end peale sunnib end vaatama
on väsinud vaikuse laulust
on väsinud Kristuse pühadest
ta on leidnud enesele saare
teeb selle omaks ja hävitab
meteroloogide hoiatus hilines meedias
lagedal laiul aga rahu on
mässaku inimene või mässaku meri
tema jääb ikkagi hallina alles

MOESÕNAD 03 -- LIIKLUSENNETUS

toolijalgade metalsest läikest
võib suurilmadaam lõigata enesele helmeid
kübara jaoks
läige koorub niisama hõlpsalt kui mandariin
sisuliste pulkadega pole aga miskit enam teha
roostetavad kuni täissöönud härrasmehe all
hukkuvad
mõnegi härrasmehe all inimene hukkub
metallkaikad pole kõneväärtki
ennetamiseks on mõttekam neist kohe
meisterdada löömisrelvad
tšakud
allesjäänud disainijubin elik iste
tuleb kinkida kassile
või muuta lapse turvatooliks autosse
autode jaoks pole üldse oluline koorimine
roostetamine vahest siiski
masinad jahivad ainult higilehast ihu
inimene jookseb kütuslehkajate eest
kui vaid suudab
autos ei istu kunagi inimene
või siiski

KALEVIPOEG JA LAEVAD

kakskümmend neli tundi ja enamgi
vastamisi ninasid hõõruvad
koaala ja roheline rahu
merirahu ääres ja promenaadi torudel
kajakad laulavad
vöörid on kibestumusest laevadel kõverad
meeleolumuusika ei aita
lööklaul samuti mitte
ehkki äsab mööda larhvi
pisike kummipaata nõuab siiberdades oma
meie kalevipoeg vannubki siilile alla
kui maailm selleks loa on andnud
kalevipoeg ise ei mõtle
roheline rahu kõrval on suurimgi riigilaev
lihtsalt üks pähklikoor
piiss mään piiss
griinpiiss
mürgiseid vedelikke peale viina
eestlased enam ei armasta
linnulaulu isegi väheks jäänud
siilike õhkab
araks on jäänud kalevipoeg
araks neh

pissin end täis olen

õnnelik mesilind kuldse meega

su väravavarvad

vahel laulan

igatsusest su sinijuustulise haisu järele

siin ja praegu

su varbaid ülendada ja kummastada

teha neist ilmatähed ja meediastarid

sul ilusad silmad ja ilus on hingki

sul ilusad varbad ja ilus on säärgi

(peame silmas hästiarenenud sääremarja elik lihast mis...)

pissin enda valgetesse

säärteta trussaritesse ja olen rõemus

kangaste varjus ei tundu et vaimud varju jääksid

kut Sangaste parmud ja lootused mis tanumal jooksid...

MINU MUUSIKA

Minu muusika on hakanud ajama ebemeid
üle maa
vallatud mingist tuulest udusulgedena lendlevad
katavad korruga kodumaa kinke ja õnarusi
tõstan oma käsi et pidurdada ne hoogu
kuid on vist juba hilja
tahtetud soovid ei lähe arvesse
ka jõuluvana juures mitte
mu edevus muudkui kosub
kuniks vastust peab andma
miks olen noodijoonte ja elektriliinide sümmeetriasse
lisanud oma vördlikke helindeid
keskonnaministeerium tahab kindlasti maksu saada
saaste oma
seda mida muidu müüksime tulusalt muile maile
nood noodid on mürgisemad mu sõnadest
petlikult hellemad kui kaubanduskeskuse karud
tegelikult sünteetilised ja haiglased aga soodsa hinnaga
kes julgeb see võtabki nad riulilt
mina vastutada ei taha

LOOBUDES LIBUST

ütlesin Aphroditele
et jätan ta maha
ei ridagi enam kirelõõmset ja armuküllast
kõik mis võimalik jäänud selja taha
vaid rääkida keele tarkustest ehk sõnast üllast
sellest vihastas armastus
mu jumalik libu
püstipäi lahkus jättis mu külmaks ja kangeks
tardus mu süda
jäi nooletuks vibu
kuulsin kõrvus õelat sosinat
et sa langeks

MÜÜK

tahaksin toppida teie kurku küpsiseid
va tarbijad ja muidumehed ärimehed
rahaga mõõdate kvaliteeti ja müügiga
küpsistele paneksin
mõned kuukiirtes ööd
ja kastese rohu
veiklused puulehtedel
võiksin teisele pakitäiele
pressida uduste hommikute värvitoonid
impressioonid õndsast elust
ekspressioonid viletsusest
oi kuidas müüks
oi kui kaunis ilus ja edukas ma oleksin
aga

ma ei räägi teiega
mul pole südant
olen tapnud oma vennad
ma ei räägi teiega
mul pole türa
olen rasestanud oma õed
me ei räägi teiega
mul pole kopsu
olen lammastanud oma riigi
ma ei räägi teiega
mul pole miskit
olen surmanud kõik

teate päris ausalt
olen kõiki armastanud

JI-SARJA JÄTKUMISE OOD

jälgid jänesed jälgi jätavad
jumalikud
ilmutused ilmestavad inimesi
kambakesi vihikutega peksame kõiki
kel liha on nõder ja vaim nõdremgi
milleks puhuda hambasse roosilõhnalist kölnivett
kui hambaravi sest vaid kallimaks läeb
parem kohe lööme välja
luulubjatükikesi tambime krohvisse
või lööme betooni
tõsimeelselt on nõnda hea varjata
lihaste ja masinate taha
emme poolt kammitud juuksetukka
arieliga pestud särgikest
ning veidike vesiseid silmi ja tatist nina
targad bibliomaanid ja grafofiilid
rõhutan siinkohal veelkord ai-kjuu tähtsust
saavad siiski hästi aru mida trio hinges kannab
lasevad nipsu me vesiste ninade pihta
ja me kukume ja me kukume ja me
olemegi haledalt molli saanud

ta toob mul kolm niisket kuuseriisikat

nägu säramas
küll ma nüüd üllatan sind
no nüüd
küsin et miks
et hallitus juba ju siit paistab
ja tigu sealt näksand ja
noata muritud
siit niidistik kaasas
külm vihm otse toast

ei kuidagi saanud ütelda
miks ma ei tea
rohu sees kuuse all
oma aias
olid nad sada korda ilusamad
kui toiduks ei kõlba
siis ära murra
nigut lillesigi

ja nõnda siis surevat armastus
abielus

ma uskumatult muskulatuursena

kõrgun pankade kohal

taba ja türi

salu ning salu

ma uskumalt tugeva koguna

olen suutnud kokku koguda

oma luule

panen nad kogudeks

panen nad pankadeks

vaid raha käib panka

kube ja türa

salu ning salu

oleks juba valmis

suitsiidipankade mõõtu aga veel kokku ei saaks

TÜHJUS 01

sees on roheline tühjus
ja väljas
ümbritseb müürina
rõlgelt kaitsev nagu äsja sünnitanud metsloom
ajule sobib aju on õnnelik aju puhkab
ei pääse sisse ükski meediamull või elumure
ei pääse ise nende juurde
roheline psühhide värv
roheline hullumajades ja koolides
kus ometigi miskit paremaks ei lähe
aga ükski sein müür ükski rõivatükk ei kannu rahu
ei anna rahu
ainult puulehtede rohu ja muude taimede oma
isegi kõige viimasemal päeval on neis lootust
ja mina lasen oma ajal ära joosta
saarepuulehtedesse
üles monet`likest hallikas-valkjatest tüvedest
lasen tal lahustuda rahusse
muutuda keerulise valemiga
relatiivsuseks
tühjuseks millest taastoota on raske
ent võimatuid olukordi ma ei tunnista
enne surma
ainult üle viimselt krampuva keha
saab lootusetu loometus õiguse
arglikult kirjutada
tehnilise abivahendiga
esimesed klahviklõpsud pärast tundmata
tühja ühikuteta aega
tulevad raskelt
aga siis klõbin kiireneb
jumalik roheline tühjus on endiselt alles
mõni üksik värv sealjuures
mis üksik
terve pillerkaar koos päiksega
ei võta siiski seda rahu
sest kõik nad kuuluvad selle sisse
olen jumalikustanud
ülendanud oma raali
rohelise tühjuse kandjaks

sest mu aju paraku mõtleb liiga palju
tema mitte
aga mu süda on loodust täis
ja lootust taas

Pärast seda

AJALUULE KP 04

sõrmitseb harfi mu kõrvus
annab tiibadele vaikust
maa poole pöörasel kiirusel kukub
olymposlane
viimast aruraasu kaotades
metsiku pantrina või kellena iganes
loob uue ajastu seriaali
maksame kõvasti peale
vahime värvilisi reklaame
oma ajudes või teiste
pöörase kiirusega langeb loovus
jalgadele valu või tiibadele
nõlva mööda roomates
või vihinal otse parnassile

iminappadega klaasmäele klammerduda
ülal kristallkirstus on printsess
kes soovib see proovib
suudlused koomast ei ärata
aparaadid on seda tõestanud
teadus ka

unelmad sulavad kiiremini kui prominendid
prominedid promiskuiteetsetel küngastel
lihtne inimene ihkab samu tippe
tahan lennata aga mitte eriti kõrgelt
kõrgusesse püüdlejad
sealt kukkujad
on hullud

pöörase kiirusega kukuvad tiivutud
kukun ka
aeg on leppida
normaliseeruda

HIUMAA TUURIL 003 -- ISEENDAGA RÕDUL

pahandan iseendaga kromanjoonide öös
olen tahtnud peatada seda tunnet
kui vesternis kihutavat rongi
olla iseenese kangelane
lihtne meie aja kangelane
aga tuleb välja üürike selgus
tuleb tõde põõsast siilina piima nuhutama
pole olemas vabade südamete laulu
nagu pole olemas vikerkaart
või internetti
olemas on
kurat teab mis

kahvatu põlv kumab läbi

kumab läbi sukasilmade
ilma poorse ja skooriva
apelsini nahata
naised meil on siin ilusad
ja ööd on siin mustad
armastus kolme koore vastu
korjan koorikut
rubla ei saa
eelarve lööb silmist tuld
ja ajust lollust
Hannibal kannibal sööb ollust
pintseldab paprikaga halli punaseks
mina tunnen rõõmu et keegigi
saanud südamesse ja maitse meelde
jäänud filmilukku ning keelde
klassikuid tsiteerida
milleks kui algas mu sünniga
see noh see mis pole see
noh see eesti kirjandus
vaevalt küll
ma lihtsalt ei viitsi
irri ja tirriteerida
tsiteerida võib nahkköidet
tagumises riiulis
oih
boliivia klassikaline
eesti klassika on plass
liis lassika
lassiga ja lassita
klaasiga ja klaasita
mida rohkem veini seda rohkem mind
imetlemas kahvatuid põlvi
suka trikotaažist kumamas
maarja nimelise poetessi põlv
muide

koorinud kirbed koored

niisked nahad nülginud
jätanud lihahud
lauale
läksin ilma hulkuma

troostitute pilvede vahelt paistab
lennuki kasimata pepu
pampers on kukkunud ümbert
ja ema on köögis
ja askeldab alles

kuuskede vahelt kostab
võigast matsutust
köhatust
turjale patsutust
ihud läksidki loosi
apelsin ja karibuu

sirutan tiivad
lendan järele
endal kõhus keerab ja pea pöörleb
jalad ees
kopter
mullusuvisest ulmefilmist

lõpus nad suudlesid
märjad ja tahmased
esialgu ma ei tea veel
keda suudelda
muidu märg ma juba olen
öösel tegin

ema on köögis ja askeldab alles

no eks see paistab
lennuk on kadunud
kuusikus rõhatused
ja norsatused
hobuhundid küllap
mina otsustan toonekureks hakata
seal all neil teistel

kellele ma hunt
neile on tarvis
iivet ja mitte iibist
mina sööksin iirist
kui hambaid oleks
kukun laua pealt alla
ema ei olegi köögis
ei askelda enam
topib jäledat märga kaltsu laubale
sõitleb ennast ja mind
musitab viieminutipärasttekkivat sinikat
no sinuga ma küll ei tahtnud lõpus suudelda
märg ja tahmane
härg ja pahmane

ma ei ole su sündimata laps

ootan tänaval sajus poris silmini
ropult kukub sulgi pähe
mäuloom katusel mõnuleb
ila tilgub huulilt ja veri

sa ei tule enam mu juurde
mina sinu juurde ka mitte
oled seal kus toonekured kepivad
silmis hullunud iha saada inimest
algul toovad lapse
hiljem viivad sinu
demokraatiline süsteem

ma olen nüüdseks juba liiga suur
et olla sündinud või sündimata
olen olija oleviku tänavas
sadu on lakanud
kõuts katuselt kadunud
kaks tuvisulge kinganinade veerel
porilombikaldal

OOTAJA

juhtides sõrmi õigetes suundades
kui rühmaülem soldateid
võib mõnestki loobumine olla loomulik

annan alla sellele pöörasele kosmilisele
annan alla taaskord sisimale mustusele

mõndagi kadunukest mäletatakse
mälestatakse ja mäletsetakse
kui vasikas ajalehepärit
oleks kordki midagi looduslikku seski

võtan enda trivialiseerumist tõsisemalt kui kana muna
võtan enda kantseliidistumist kui hepatiiti

lõpptulemus on alati teada
salvestus on sel hetkel tugevaim
ajalooramatutesse kronoloogiliselt ja analüütiliselt
pannakse paika igaveseks
vahepealsed nõrkushetked vaid kollatõbine meelelahutus
meedialik peegeldus irooniku ja küüniku minapilt
superego on misantroopiast filantroopiasse jõudnud
hiljem korjatakse kokku loometükke
puuslik saab vägev
arvatavasti ei saanud seda teha vaid sõrmi juhtides

ootan isiklike psikomaniakamude kadumist ajast
ootan isiklike töövõitude igavest rada

APOKALÜPTILINE SUHE

elliptiline krüptiline apokalüptiline
sina ja mina
optiline suhe
drastiline puhe
kõigest võiksime rääkida ning olla
nagu filmis vahukommi kõrvetavad noored
või röökida teineteise pääle
kui jalgpallihuligaan bacardi reklaamist
võiksime olla inimesed ilma vöörsõnadeta
selged lapsed
suudluseta ja puha
kahjuks läbi kuvari
kaablite
optika elliptika krüptika
me ei tunne teineteist
seega mida kuradit siin hoolida

ROMANTIKA

kuupoolik lööb aia mustavatele kujudele
katteks värske väärismetalli kihi
nina hakkab niiskusest kihelema
aga aevastada enam ei raatsi
oleme julmalt sigaretist mandunud
millist udu reklaamiksid sina
oleks neid valikuid
uduse hommiku lehtkuld
või öine romantika külakiigel
või auto tagaistmel
ahh üht puhkivat nuhkivat siili
viiksatavat hiirt
ja kõduhõngust vihmaussi
nähtamatult kuuldavat elu
tajud on erksamad pärast lõppu
räägitakse tšakratest
labaselt sõnaksin meelus
ürgne ühe seob kõiki
ilma normide ja piiblita
aga inimene peab alati valima ja panema paika
küsima valikuid ka siis kui kõik on käes
millist ihu suudleksid sina kuuvalgel
kui nina niiskusest kiheleb

VASAKULE ÄRA

saladuste salamandrid
säärtest saavad ülesse

tõrvalill ja pigilind
nukker ilu nukker iha
bluus
täiesti tahtmata maitset mett
määrid ihu katad laigud
suled rebid padjust õue
üksi nutab mäkerdet mees
klohmib klouniks peksab pajatsiks
kaotab lilleväljadele väarikuse
noppida õisi vaasi
korjata marju korvi
leida seeni metsast
keegi tahab otsib
hoolida päris ei suuda
võtab vööra valu

tõrvalill ja pigilind
nukker ilu nukker iha
bluus
tahtes tikku tõmbad taas
paned ennast põlema põndakul
suitsus läkastad leekides luksud
koldetuhalt õitsiplatsilt
sealt ei enam keskit võtta
pane parem kokku kohver
jätta meelde minevik
veidi nuta juurde
lõpuks lepid luhtumises
pole ühtki valu
isiklikku piiri kätes
siledaks vormunud süda

tõrvalill ja pigilind
nukker ilu nukker iha
bluus

siud salalikud siredad
sinu saavad saagiks

PÄRAST SEDA

andsin janusele juua
ogaõuna leotist
vaatemängu põuas ei osanud paremat tahta
õnnetu keha viimased krambid
vajusid heintesse kui udu hommikusel luhal
ei mingit analüüsi ja teoreemi eetikast
higi mu ihul jahutab nahka
surma ligiduse õrnad värinad
olen vabanenud kõigest mis tarvis
tundnud embust ja kuumust
andnud endast ära tükikese
laske tal nüüd puhata
kes nõudnud rohkem kõigist
selles ilmas selles ajas enam ta ei nõua miskit
juba homme võib ta teha seda kõike uuesti
juba homme teises reaalsuses
koos tärkava sügise või mõne muu Vivaldiga
ringide saabumist ei pea ennustama
isegi kui liigselt spiraali nad vedrutet
ilmatraadid eluliinid
kordustes vaid püsivad
allikad ei muutu
olgu vesised või tiined iidsest tarkustest
vägi tuleb ilmast lihtsalt võtta
julgeda
või sured ise kasutuna teise jõust

SOONTE VAHEL

kolmkümmend viis senti vedeleb vanul lehil
saare ja päeva
viimaste vihmadega värv
kulunud maha
valkjasbeež tselluloid
pruunid niitvõrgud
õhtuseid uudiseid pole
ajalugu ka mitte
kõik variseb ära
lahustub muttide seinamaterjalis
nõnda ongi hea inimesel
igal hommikul ärgata
taasündinud liblikana
tiibadelt kukkunud tolm
soonte vahelt elu
laiali laotatud igal õhtul temagi võrk
neist jäänustest ilma kiigates
muutub pilt võrkkestadel
moondub arusaam
meenuvad möödunud päevad
neist jäänustest saanud tugi
hapraim
põrmuks pudenev

kuuvalguse all on kasse

söödetuid ja söödikuid emadust isadust

koban pimedas koperdan kadakasse
džinnimaitselisi pisaraid koos verega
tunnen viirutust põskedesse kasvamas

loomalikkusel ei ole meditsiini
loomulikkusel puudub elu

hing jääb hingetuks plastikus
süntetikus kosub ühtne dna
ihu on tähtsam kui aju aju
 miski kui mügri üritab südamesse tulla
 teravate tugevate käppadega surub pitsitab
 rebestab kesta koorib välja sädeme
 vajub laiaks sombune somnambuulia
lunaatikute veres
 härmatavad hämarduvad alleed metsades
võsades parkides ka
 tõesti on kuuvalgust ja ööd rohkem maailmas

loomalikkusel ei ole meditsiini
loomulikkusel puudub elu

mina ei näe tegelikult kunagi
hästi oskan silmi sulgeda
laugusid kleepida vikerkestadele

inimestest läheb mööda loodus
elada ei suuda suitsiidne loom

me ei tantsi me ei anna lõuga

siugleme linnatänavatel
läbi nanosuuruse h₂o massi
udu rõskendab liikmeid
helitus ütleb et magavad
ei lõuga ma täna
sina ka mitte
üdini parkainet täis
ja kofeiini

majadest aimuvad algsed joonised
sügavmõtteline sügav niidiräbu
sa oled ka nii sügav
raugus ja rõskus
tüüne meri
loksub Raine Karbi
hoone külje all

me ei tantsi me ei lõuga
me ei anna ega saa ka lõuga
osakesed saavad kokku
öine vihm
surub su siilisoengu maha
kadunud kastepärlid juustest
voolab üle su põskede
naeratus

ma näen sind küll
ehkki elektrist hõõgub on eemal
näen sind merehelkide ja linnakuma sees
nägemisest piisab
suudled mu silmi

